

Jézus Krisztus hív:

Jőjjetek

énhozzám mindnyájan!..

X XII. évfolyam

1969 karácsonyi szám

TOVÁSZALKODÓ BETLEHEMESEK

KIS KARÁCSONYI ÉNEK

Azoknak a kedvéért, akik először hallják esetleg ezt a szót, röviden elmondom, mi is a betlehemes játék. Hazánk egyik régi, népi játéka ez. Leginkább gyermek szereplői vannak. Izlésüktől, ügyességüktől függően készítenek egy hordozható kis betlehemet, jászollal, állatokkal tarkítva; bölcső is kerül bele, benne a kis Jézus, mellette Mária, József, sőt a három királyok is.

Aztán méccsel vagy zseblámpával kivilágítják, pásztoroknak öltöznek s karácsonyi énekeket énekelve házról házra járnak ünnepi köszöntővel. Néha kicsi jelenetkéket rögtönöznek, s a kedves játék úgy lesz hasznos, hogy a rövidke előadásért néhány fillért vagy forintot kapnak a kis színjátékosok. Hogy még Budapesten sem ment ki egészen a divatból, arról szól a rövidke, kis történet, aminek némi tanulsága is marad vissza.

(=)

- Kelj fel, öreg, rádverek....

- Akkor inkább felkelek

Igy indul az ismert jelenet. Azok sem értik egészen, akik játszáknak, azok se, akik hallgatják, de ennek azért így kell hangzania. A gyerekek szempontjából úgylis a bevétel az elsőrendű szempont, mégha az mindjárt néhány fillér is, hiszen a sok kicsi sokra megy.

A rövid jelenet az ősi Evangélium történetének felidézése. Iskolás padokból ismerjük kedves fordulatait, az angyali üdvözlés biztató szavát, a csendes és szentséges éjszakában felcsendülő pásztori kar énekét. A legutóbbi jelenet annyiban különbözött az eddigiektől, hogy nem előadás közben, s nem valahol egy kis falucska mélyén, hanem Budapesten, a Nagykörúton lehetett látni a betlehemeseket két "fellépés" között. Feltehetően ezeknek a mi pásztorainknak kimondottan pénzügyi gondjaik voltak. A heves vita anyagi kérdéseket érintett:

- A láda különben is az enyém - kiabál egy közepes nagyságú pásztor -
Ha pedig én nem adtam volna oda, akkor nem lehetett volna betlehemetek és mehettetek volna, amerre láttok!

Tegnap harangoztak,
holnap harangoznak,
holnap után az angyalok
gyémánt havat hoznak.

Szeretném az Istent
nagyoan dicsérni,
de én még kisfiú vagyok,
csak most kezdek élni.

Isten - dicséretre
Mégis csak kiállok,
De boldogok a pásztorok
S a három királyok.

Én is mennék, mennék,
Énekelni mennék,
Nagyok között kis Jézusért
Minden szépet tennék.

Uj csizmám a árban
Százszor bepizkolnám,
Csak az Urnak szerelmemet
Szépen igazolnám.

A d y E n d r e

= TORZSALKODÓ = BETLEHEMESEK =
(folytatás)

A szedett - vetett, sebtében barkácsolt kis betlehemre mutat, amit ketten cipelnek. Rikító papirosok borítják s az imitt-amott szakadozott, fénylő sztaniol papírossal incselkedve játszadozik a csípős, decemberi szél.

- Ühüm - kiáltja egy másik indulatos kis pásztor - csakhogy az én apukám a házmester, és akkor ti be sem mehetnétek, ha ő nem engedte volna meg. Tessék ideadni nekem a forintot!

De az nem adja oda, hanem még jobban feldühödik:

- A fejedre neked egy nagyot! Azt, a forintot mi kaptuk. Mi hárman csináltuk az egészet. Mit tudsz te, meg ezek? álltok és tátjátok a szátokat: azért a három szóért akartok ti forintot, mi?

Három - négy kisebbecske gyerekre mutat, akik láthatólag angyaloknak öltözködtek, amint lehetett a maguk módján.

Most az egyik kapuhoz érkeztek, megtorpannak. Ugy tűnik, mintha ide tartottak volna. A ricsaj elég nagy, nem egészen betlehemi a hangulat. Egyszerre azonban megszeppent csend lesz. Olyan hirtelen támad, hogy szinte a lélegzete is elakad a gyerekeknek. A Körút másik oldaláról biztos léptekkel megcélozva a mi szóban forgó kapukat, egy másik együttes jön nagy vidáman. Nem kétséges, hogy ők is ezt a házat akarják végig énekelni. A mieink leteszik a betlehemet és angyalostól, pásztorostól együtt harci sorokban fejlődnek fel. Ahogy a járda szélére lépnek emezek, ők is lerakják a maguk terhét. Első osztályú színtársulat: villanyvilágítású betlehemmel, szép hosszú kócszakáll a pásztorokon, még ki is vannak egy kicsit festve.

A mi társulatunk, melyről eddig szólt a történet, közli az újonnan érkezettekkel:

- Ez pedig a mi házunk!

- Nem érdekes - mondja az újabb társulat vezére, és indulna befelé az ajtón. Sem az irodalmat, sem az ügy további ismertetését nem szolgálná, ha pontosan leírnánk a szóváltás további mozzanatait. Elég annyi, hogy amikor az első, a kisebb csoport vezére azt látta, hogy túlerővel áll szemben, váratlan ugrással az ellenfél betlehemének szaladt: egy rúgás és az egész darabokra hullott széjjel. Elaludt benne a parányi fény, messzire repült a kis bölcső és elkezdődött a verekedés.

Angyalok és pásztorok - az ősi jelenettől messzire eltérve - egymást cibálták, hullott az aranyhaj és a megtépázott szakáll. A járókelők egy pillanatra megálltak, nézték, de legtöbbször tovább mentek. Két jószavú, idősebb bácsi valahogy szétválasztotta a csatározókat. Azok azonban már maguk is látták, hogy nincs értelme a további viadalnak, hiszen minden alkalmatosságuk tönkre ment. Az egyik bácsi próbálta volna őket végső békességhez jutatni:

- Látjátok gyerekek, ez igazán nem volt szép, mert . . .

- Magának ahhoz miküze? - kiált vissza az egyik, s mintha igazolná magát, hozzáteszi:

- Különbénis betlehemesek vagyunk.

Azzal hátatfordít és rászól a legkisebbikre:

- Szedd össze ezt a ládát! - és a betlehem maradványaira mutat, amely széttöredezve, összetaposva fekszik az aszfalton.

A kicsike még harci lendületben van és így vág vissza:

- Hogyne, pont én, a kisangyal . . . és még valami csúnyát is mond utána.

Lassanként már este tíz óra lesz, néptelenedik a pesti utca. Lehet csendben gondolkozni:

gyermek és felnőtt keresztyének, vajon nem hasonlítunk-e olykor egyházi szolgálat közben is, ezekre a betlehemesekre? Nem vagyunk-e magunk is sokszor az örömhír hasonló hordozói, akik munkánk békés végzése helyett fölösleges viták harcaiban, nehezen gyógyuló sebeket osztva egymásnak, összetörjük még a cél előtt magát az ügyet, amit hordozunk?

Talán merészség vagy túl magas követelmény, hogy 1969-ben még egy Karácsonyi-levelet írjunk.

Hiszen mindenütt azt tapasztaljuk, hogy nehéz egymást igazán megértenünk és sokszor nem sikerül, hogy szóval - a nyelv eszközeivel - úgy tudjuk önmagunkat kifejezni, hogy ezáltal kommunikációra, szellemi közösségre szólítsuk fel a másikat.

Ugyanabban a térben élünk, kalendáriumaink ugyanazt a napot mutatják, de nem osztozunk egymás idejében. Utaink, amelyek elvezettek ehhez a kalendáriumi időponthoz, annyira különbözőek, életünk görbéi mind e pillanatig annyira eltérnek egymástól, hogy újra és újra nem sikerül egymással valóban "egyidejűeknek" lennünk.

Amit szavainkkal önmagunkról elárulunk, az egészen más, mint amit belülről átélünk.

Amit másoknak önmagunkról közszemléletre kiállítunk, az más szinten maradt, mint ahová közben bensőleg megérkeztünk.

Álarcunk elfedi valóságos gondolatainkat és érzéseinket.

Azért is nagy vakmerőség egy Karácsonyi-levél megírása, mert a tradíció utunkban áll.

Ugy illik, hogy a Karácsonyi-levél meleget sugározzon hideg és magános emberi életekbe.

S milyen nagy most a magánosság és az egyedüllét!

Bár a világ szinte korlátlan információival minden pillanatban betör otthonunkba, s bár noteszunk napi feljegyzései túlzásfoltok a számtalan embertársunkkal való megbeszélésekkel, nagyon sokan mégis egyedül érezzük magunkat.

E magánosság egyre gyötrőbb és fájdalmasabb Karácsony táján, az év legsötétebb napjaiban.

De vajon nem múlt-e el annak az ideje, hogy várakozással figyeljünk a "szívetvidámító" karácsonyi üzenetre? Vagy ne akceptáljuk-e a magánosságot, mint olyan valamit, amivel magunknak kell megbirkoznunk, s amivel mindenkinek a maga módján, de meg kell tanulnia együttélni?

Sőt, vajon a modern embernek nem elvitathatatlan joga-e, hogy egyedül maradjon ebben a túlzásfolt világban?

Ugy illik, hogy a karácsonyi-levél biztatólag szólítsa meg az útonjáró embert.

Tudjuk, hogy a föld határai a kozmikus világűrbe szélesedtek ki,

tudjuk, hogy a tudományunk felkutatja az anyag legelrejtettebb titkait is,

tudjuk, hogy ez az u.n. objektív gondolkodás, kísérletezés és kutatás olyan fékeveszetten elszabadulhat, hogy a megsemmisülés lehetőségeit az elgondolhatatlanságig fokozzuk fel,

tudjuk, hogy a strukturák emberi

- 1 -

- 2 -

C S I L L A G O K

Nézd csak, hogy hull a csillag,
csapongó, repdeső!
Sötét öledbe ring a
szikrázó fényeső.

Utána kapsz, a semmit
értetlenül fogod.
A csillagszóró drótok
üszkös, rideg botok,

szegény szívedre vernek
míg lassan sírni kezd.
Csillagtalán sötétből
valaki rád ijeszt:

Sirj, sirj, bolond, sohasem lesz
igaz Karácsonyod!
Sirsz, sirsz, belül a lelked
zokogva tántorog.

keres egy régi utat,
keres egy Gyermeket...
S a bétlehemi Csillag
megáll fejed felett ...

- 3 -

együttélésünk tartó gerendái, de ezek a strukturák ugyanakkor beleszónak minket egy áthatolhatatlan hálóba, ami megfojtja az életet,

tudunk olyan sokat, de mindenek fölött azt tudjuk, hogy kedvünket bátorságunkat sokszor elveszítjük.

De vajon nem múlt-e el annak az ideje, hogy várakozással figyeljünk a karácsonyi üzenetre?

Vajon nem elvitathatatlan joga-e a modern embernek, hogy kedv nélkül és neki-keseredetten haladjon a maga útján, Isten tudja, milyen jövőendő felé?

Ugy illik, hogy a Karácsonyi-levél különösen manapság széles perspektívákat nyisson valóságos programok számára, a saját jólétünk kárán és a fejlődésben levő országok javára.

De tudjuk, hogy e fejlődést támogató segítségünk ellenére egyre mélyebb lesz a szakadék a szegények és a gazdagok között, tudjuk, hogy itt még mindig elakadunk a jótéteményeskedésnél, habár szélesebb körben végezzük, mint régebben, tudjuk, hogy nem kívánjuk sem a világunk, sem a személyes életünk beállítottságának valóságos megváltoztatását.

És vajon nem lenne-e megtévesztő, ha ezt az akciót összekötnénk a Messiás Jézus születése ünnepével?

Ugy illik, hogy a Karácsonyi-levél elutasítsa a szentimentalizmust, az érzelmi szférát és az ünnepi asztal túlzásait.

De ezt a kritikus hangot, amin sok lelkes szálal meg ilyenkor, sokan nem értékelik. A romantika egyre nagyobb teret hódít.

Miért sajnálják tőlünk e szürke nap ünnepi pompáját?

Vajon ugyanannak a modern embernek nincs-e joga arra, hogy a maga módján megtörje a szürke hétköznapiak hosszú sorát kis állomvilágával és néhány érzelemmel-teli ünnepellyel, amelyek áttörnek a kemény és unalmas egyhangúságot?

Isten velünk lenne? - ez talán a karácsonyi üzenet summája?

A jászolról és a karácsonyi gyermek történetéről szabad beszélni, cikket írni. Nem szükséges elutasítani ezeket a dolgokat.

A modern embernek viszont joga, hogy ne érezze magát hivatottnak arra, hogy személyes feleletet adjon e bizonyágtételre.

Ma már alig divat Isten létét akár bebizonyítani, akár letagadni. Isten majdnem észrevétlenül meghalt. Nincs reá szükség, fölösleges luxus. Isten létét nem igényli már a modern ember, nem használja többet.

Megtanultunk egy üres mennyel és egy Isten-nélküli földdel élni.

N É P S Z Á M L Á L Á S

Augusztus, a nagy császár megmozgatta birodalma népét. Katonák, kellek és adófizető polgárok. Az összeírás mindenkit érintett és foglalkoztatott. S a földi ország nagy mozgása idején megmozdult a Menny is. A földi országok nagy látványos eseményei között történik a Menny kicsin látványos eseménye. Jézust ott számra sem vették, szinte észre sem vették. Kicsi volt, mint a muszármag, de ekkor vettetett bele Izrael talajába, hogy felnőjön és nagyobb legyen minden fánál és túlélje azokat, akik aranytrónokról mozgatják a birodalmakat. Hiszen - Ő előbb volt mindennél és minden Óáltala áll fenn.

E rohanó világ szédületes változásai közepette taníts Uram, látni, számon tartani a legnagyobbat: hogy érkezett hozzánk Jézusban az Isten Ország. Részesíts ahnak erőiben és örömeiben.

Miért kell mégis egy Karácsonyi-levél, na ilyen negatíven reagálunk ezekre a kérdésekre?

A feleletet talán így tudnánk megfogalmazni.

Szükséges egy Karácsonyi-levél, mert a Karácsony üzenetének igenis van köze az egyre nagyobb teret hódító gondolathoz, hogy ebben a világban minden de minden az ember körül kell hogy forogjon.

Mert a mi világunkat a propaganda és a reklám magával sodró hatása határozza meg, a fennálló rend és a struktúrák megkötözik, a fékezetten elszabadult gondolkodás fenyegeti, odadobva egy félelmetes pályára, mivel az értékek a fejük tetejére állanak: a szabadság piaci áruvá lesz, az igazságosság pedig elkendőzött önérdékké.

Ebben a világban mutat a Karácsony az emberre, de nem a heroikus megjelenésű, majdnem emberfeletti lehetőségekkel rendelkező, nagy emberre, hanem a valóságos emberre, aki kicsiny, félénk, megkötözött, víziók és távlatok nélküli, de ember, szívvel a bensejében, amely melegen szeretne dobogni; hanggal a száján, amely megváltó szavakat szeretne kimondani; kezekkel, amelyek szeretnének szeretni és simogatni; szemekkel, amelyek a másik ember igazi arcát szeretnék meglátni.

Mit gondolsz, mi történt abban a pillanatban, amikor az ember Názáreti Jézus belépett az akkori zsidó

társadalomba? Egy olyan esemény, amely mind a mai napig meghatározza egész időszámításunkat?

Közben jogosan kérdezhettük, helyesen cselekedtünk-e, hogy ettől a születésnaptól függően osszuk be az éveket, hiszen a Názáreti Jézus messze áll tőlünk, nem a mi időnkben él, nem a kortársunk. Miért is kellene a mi éveinket az ő születésétől számolnunk?

Vagy nincs itt valami tévedés? Ki is valójában a másik ember kortársa?

Vajon a demonstráló fiatalok, a hippik és a hosszúhajúak valóban kortársai-e a fennálló rend tagjainak, a jómódú polgároknak? A négernek a fehéreknek, a gazdagok a szegényeknek? A kalendárium szerint mindannyian 1969-ben élnek. A valóság szerint mégsem közös az idejük, különböző korokhoz tartoznak, habár a dátum ugyanaz.

Nagyon sokszor csak a teret, a helyet osztjuk meg egymással, de nem az időt.

És ez azt jelenti, hogy fel kell tennünk a kérdést: valóban olyan fontos-e a tény, hogy 19 évszázaddal élünk Jézus után, ha még a saját kortársainkkal sem osztozunk az időben?

De talán mégis lehetséges, hogy az Evangéliumok olyasmit mondanak el nekünk, ami egészen új fényt vetít ezekre a kérdésekre.

Hadd fogjon most kézen ez a Kará-

I Ó ZSEF

A Jézus nevelő atyja csendes, szótlan férfi, akárcsak Lázár, a Jézus barátja. Egy szavát sem olvassuk. Előbb elgondol valamit, de Isten üzenetére félre teszi saját gondolatát. Aztán nem igérkezik, hanem engedelmeskedik, cselekszik.

Isten gyermekeinek nem a külső látszatot kell őrizgetni, hanem Jézust vállalni. Jézus vállalja az embert, úgy ahogyan van. Az ember vállalja Jézust akkor is, amikor ez nem népszerű.

A Szentírás és az élettapasztalat arra tanít: előkelő helyeken tombolhat a pokol és egy szegény ácsmester családjában megjelenhet - a Menny.

Ha a hangunkat többet nem szükséges arra használnunk, hogy ha bármiről is folya a szó, csak a saját nagyságunkat növeljük vele, akkor találjuk meg szavainkkal az utat az embertársainkhoz.

Ha a szemeiket nem irányítjuk me-reven mindarra, ami bennünket nagyobbakká és tekintélyesebbekké tehetne, akkor felszabadul a tekintetünk, hogy meglássuk az embertársunk arcát, gondjait és valóságos életét.

Ha kezeink nem akarnak többet azután nyúlni, ami saját hasznunkat szolgálja, akkor válnak olyan kezékké, amelyek képesek simogatni és szeretni.

Aki 1969-ben így akar beállani azok sorába, akik Jézussal maguk mögött hagyták a régít, az tudja, hogy mit kell majd tennie, ha 1970 elkezdődik.

Nem maradt meg többé a választás lehetősége a saját előmenetelünk érdekében, a saját jólétünk növelésére, a személyes tulajdonaink szakadatlan meggazdagítására.

Nem maradhat többé kifogásul az életszemléletté vált gondolat az emberi gyengeségről és tökéletlenségről, hogy magyarázatul szolgáljon a világunkban levő hiányos életlehetőségekre, hogy erőteljes alibiként mentegessen a helyes tettek elmaradását, és hogy tévelygő igazol-gatása lenne az igazságtalan cselekedeteknek.

Csak egyet kell tennünk: realizáljuk,

hogy az igazi emberi élet csak akkor találja meg igazi formáját, ha közösségben élünk, nyitott szívvel a másik ember felé, állandó párbeszédben vele, mint részestársak egymás gondjában és szenvedésében, örömeiben és boldogságában.

Csak egyet kell tennünk: realizáljuk, hogy az igazi emberi élet csak akkor találja meg igazi formáját, ha bátran készek vagyunk az áldozathozatalra.

Áldozatot hozni, de nem egy nagy-szerű mártíromság heroikus értelmében, hanem a minden- napok egyszerű és mégis mélyre-nyúló áldozatát, ami által lemondunk kívánságainkról, szükségainkról és vágyainkról a másik ember javára.

Csak egyet kell tennünk: realizáljuk, hogy az igazi emberi élet csak akkor találja meg igazi formáját, ha maradandóan hisszük, hogy minden- egyes áldozat - bármennyire is értelmetlennek látszana - mégis magában hordozza a feltámadás ígértét.

Aki Jézust, a Messiást így követi, az újra útra kelhet, aggodalommal telve az emberért és a világért, ugyanakkor azonban bensőségesen örvendezve, hiszen Jézus születésnapját ünnepeljük, mint az igazi Ember születésnapját, Benne egy új világ-korszak kezdetét, amelyben az új emberreléltelt meg lehet élnünk.

Ezért üdvözölünk mindenegyes olvasót a keresztyénség ősi üdvözlésével:

AZ UR BÉKESSÉGE
LEGYEN VELED MINDEN IDŐBEN !

- 11 -

- 12 -

M Á R I A

Mária nagy kérdése: - Miféleképpen lesz az, holott én férfiút nem ismerlek? - Amit Isten cselekszik, az nem telik ki az emberből. Isten nem "kihoz" az emberből valamit, hiszen nincs bennünk semmi jó, hanem behelyez, elrejt az emberben valami jót. Persze ahogyan Jézus "megüresítette" magát, emberi formát vévén föl", úgy az embernek is meg kell üresítenie magát minden emberi nagyzólástól, elgondolástól, hogy üres edény legyen. Mária üres edénnyé lesz: "legyen nekem a te beszéded szerinti!" DE ebben a törékeny cserépedényben kincset rejt el az Ur. Benne egyszerű módon a testté lett Igét rejt el, minden gyermekében pedig a hirdétett és írott Igét, Szentlelke által megerősítve.

Mire képes Mária önmagában? Vétekben foganni és bűnben me-lengetni. - Mire képes az Isten kegyelme? A kicsiben elrejténi a nagyot és ezzel a megszentelt kicsiket a magasba emeli.

csonyi-levél és kísérfen el egy teljességre nem törekvő, rövid felderítő útra Jézus születésének bibliai tényei és adatai területén.

Az Evangéliumok két nemzetségi táblázatot őriztek meg. Mindkettőnél feltűnő, Jézus Józseffel kapcsolódik az elődök sorába. Kétségtelen viszont, hogy az Evangélisták meggyőződése szerint Jézus nem a József fia volt. Tulajdonképpen nem tartozott a nemzetségek sorába, ide csak adoptálással vették fel.

Amikor Jézus megszületett, nem vettek róla tudomást Izrael lelki vezetői, pedig nagyon jól ismerték Izrael váradalmait. Később sem veszik fel Izrael tanítóinak sorába, sőt a nép közül is kiközösítették. Más igazéletű zsidók viszont, pl. Anna és Simeon azonnal Istent dicsőítő énekeket énekelnek, amikor először találkoznak a gyermek Jézussal, mivel elhiszik, hogy most beteljesedtek a régi váradalmak.

Herodes király minden erőt mozgósít, hogy Jézust megölesse, s így kitzasztja az esetleges jövődöbéli király-jelöltek sorából.

A keletről-jött, idegen bölcsek viszont éppen a királyi személyt ismerik fel az újszülött gyermekben.

Herodes intézkedései olyanerélyesek, hogy József és Mária nem maradhatnak tovább az ígélet földjén. Elmenekülnek, számüzöttek lesznek. Mint zsidók, éppen Egyiptomba, hagyományakkal ellenkező irányba

menekülnek, arra területre, amely egészen különleges módon kapcsolódik a sötétség és a rabszolgaság gondolatához.

Ezzel lesz teljessé Jézus kitzaszttatása!

De most újra lejátszódik Izrael régi története, amikor az ifjú Jézus kihivatik Egyiptomból, és a legborzalmasabb kitzasztottság átalakul egy új Egyiptomból való kivonulássá, s egy új bevonulássá Kánaán földjére.

Aki átgondolja ezeket az adatokat, az természetesen vezet tovább az események vonalát.

A kitzaszttatás vonala áthúzódik az egész Evangéliumon és a keresztrefeszítésnél éri el a mélypontját.

De ugyanakkor újra és újra nyilvánvalóvá lesz, hogy nem úgy valósul meg ez a vonal, mint valami végzetes sors, aminek Jézus az áldozata. Az Evangélisták a kételkedésnek még az árnyékát sem engedik meg: az eseményeknek úgy kellett történnük, amint azt Jézus akarta.

Jézust kitzasztították Izrael létének vonalából, Jézust kortársai elutasították mint kortársukat, Jézus és a kortársai nem egyidejűek! De Jézus maga akarja, hogy kitzasztítsák e létnek a vonalából, maga akar kitörni a kortárs pozíciójából, maga akar "nem-egyidejű" lenni.

És ugyanakkor mégis észrevesszük, hogy Jézus a zsidó Jézus, és a nemzetségi táblázatok összekötik őt

- 7 -

B E T L E H E M

Mikeás így ír róla: "Bár kicsiny vagy". Máté így idézi: "Semmiképpen nem vagy legkisebb Jüda fejedelmi városai között". Bizony, ez a kis város nem a legkisebb. Az igei eseményeknek sok szála fut össze Betlehembe. Betlehem azt jelenti: kenyérnek háza. Valamikor innen mentek el Elimélek és családja, csüggedten, kenyérért keletré, Noáb földjére. Most Isten ide tette le a Mennyei Kenyeret, mely életet ad a világnak.

Valamikor itt rejtegette a kis pásztorfiú: Dávid a nagy titkát, hogy ő lesz a király. Most ideérkezik meg Mária szíve alatt a nagy titokkal, hogy: itt van a Király. Igaz, trónjával a golgotai kereszt fog szolgálni, de ez lesz a kegyelem királyi széke, ahol irgalmasságot találhatunk, alkalmas időben való segítségül.

Betlehem: világváros. Igaz, hogy csak pásztorok lakták és talán ma is főként csak azok lakják. De a Pásztor adta a világnak, hogy életünk legyen és bővölködjünk.

- 7 -

- 8 -

Ábrahám és Dávid nagy személyiségeivel, és az igazak mégis úgy tekintik őt, mint Izrael váradalmainak beteljesedését, és a keresztjén mégis csak ez olvasható: a zsidók Királya.

És ez a dolgoknak a lényege! Amint születésénél József és Mária egyiptomi menekülésével teljes lett a kitaszítotttság és ugyanakkor ez a mélypont lett az alapja az új "kivonulásnak" és "bevonulásnak" - ugyanúgy ismétlődik meg Jézus kitaszítotttsága halálában, annak minden következményével, amikor ezt az embert még csak nem is zsidó szokás szerint kövezik meg, hanem pogány módon keresztre feszítik.

És ezzel kizárták mind a zsidó, mind a pogány "kortársak" sorából.

Jézust, ezt a korának minden emberével tökéletesen "nem-egyidejűvé" vált embert, most sem lehet bezárni valamilyen meghatározott időszakba. Látjuk a halottak közül való feltámadásában, hogy a keresztthalál kiindulópontjává lett egy teljesen új kezdetnek, amit Isten Izaellel és az emberiséggel eltervezett. A meglevőnek az elhalása megnyitja az utat, hogy elkezdődhessen egy új "emberré-létel", ami örök érvényű minden idők emberének, s nem korlátozott csak a zsidók számára egy meghatározott időszakban. Jézus elhalása a kortársaival való "egyidejűségéből" lehetővé teszi, hogy minden más idő emberével lehessen "egyidejűvé". Feltámadásával kezdetet adott el Jézus mint az igazi ember élni, az első igazi ember, akivel

beköszöntött az új emberiség.

Elvétetett a régi életforma, és feltámadt az új "emberré-létel".

És ez az új emberré-létel rendelkezésére áll minden embernek abban a pillanatban, amikor az Új Testamentumot már nem héberül, hanem az akkori világnyelven, görögül írták. Tehát többé már nem csak az akkor élt zsidók korlátozott körének szánták, hanem az egész ökumenének, az egész lakott földnek.

És így válhat ez az Ember a mi időnk emberének a kortársává is.

Ezért van értelme és haszna egy Karácsonyi-levél megírásának. Ugyanis itt jelenik meg az igazi emberi lét, az igazi emberi egzisztencia titka.

Csak hogy senki sem válhat Jézus kortársává, aki nem hajlandó arra, hogy hozzá hasonló módon elhaljon a régi életformájából.

Senki sem válhat igazán emberré, aki nem hajlandó arra, hogy tovább adjon és megszabaduljon saját életének régi "berendezkedésétől" és így elkezdhessen egy teljesen új élet-formát.

Aki részese akar lenni ennek a forradalomnak, az észreveszi, hogy anno Domini 1969 csodálatos vonalak lehet húzni.

Mert ha a szívünk nem a saját érdekeinkért dobog többet, akkor szabadul fel arra, hogy felmelegedjen embertársaink javára.

- 10 -

V E N D É G F O G A D Ó

"Nem volt helyök a vendégfogadó háznál". Annyira tele volt, hogy egy leendő édesanyjának sem volt hely? Vagy kényelmetlen lett volna számukra egy síró csecsemő? Vajon, ha egy földi előkelőség érkezett volna és nem két szegény vándor? És ha tudta volna vendégfogadós, hogy itt most Isten Fia fog meg születni?

Ezek mai kérdések is. Karácsonykor vendégfogadóvá válnak a családi hajlékok is. Hazatérő gyermekek, megérkező rokonok, betérő barátok nem töltik-e meg az egész házat? Nem kötik-e le az egész figyelmet, az időt? Isten Fiának a nagy ünnepét igen el tudják herdálni az emberek fiai. Jézus má sem fér bele az emberi programokba. Kényelmetlen, idegen és létszámon felüli. Kényelmetlen úgy is, hogy könyörölni akar, mert az ember nem érzi magát elesetnek. Kényelmetlen úgy is, hogy könyörületre indít, mert az ember nem szeret könyörölni. Csak cimborálni inkább.

Urunk, szégyen, hogy te légy az, akinek várni kell. Foglald el szívünket és légy több mint vendég: életünk Ura. Te adj életprogramot ünnepeinkre, hétküznapijainkra egyformán!

C S I L L A G U T Á N

= = = = =

Ülök életúnt szobámban,
hideg teát kavarok . . .
Körülöttem fájás - félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemről,
Kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
ígéretes csillagot.

Oh, ha most mindent itthagynék,
S mennék a csillag után,
mint régen a három királyok
Betlehemi éjszakán!

Gépkocsin vagy teveháton -
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.

Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a vám.
" Aranyat tilos kivinni! "
szólna ott a vámos rám.
" Tömjént meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni. "

Százszor megállítanának, -
Örülnek, ha átcsúszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
érnék hozzád, Jézusom!

Jaj és mire odaérnék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett, hogy bölcsőd köré
szórják tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal,
keserűszagú mirrhámmal
kenném véres lábadat.

Babits Mihály

PÁSZTOROK ÉS BÖLCSEK

A föld népe és a tudósok. A közeli és a távoliak. Pásztorbottal vagy módos kísérettel. Izraelből és a pogányok közül. Jönnek ugyanazon a helyre. Az egyik a maga egyszerűségében, a másik a maga előkelőségében: Jézust kívánja látni és előtte hódolni.

Jézusnál találkoznak és egyenlítődnék ki a végletek. Ő teszi az embert igazán és újra emberré. A hegyek alászállanak, és a völgyek felemeltetnek. Hogy a pásztor ne szégyelje, hogy ő csak pásztor, mert van Pásztora örökre. Hogy az előkelő ne múlandó gazdagságában vagy értelmében bizakodjék, hanem Őbenne, a Megtartóban. Ő rontotta le a közbevetett válaszfalakat, hogy egy új emberré teremtsen minket Őmagában. Minden népek közül gyűjti az Ő tulajdon népét, a vérén megváltott, Lelke által újjászületett mennyei polgárokat.

Uram, nincs nekünk semmink. De Benned mindennel megajándékoztattunk, ami az életre és a kegyességre való. Dícsérünk ezért Tégedet amaz első karácsonyi gyülekezettel együtt.

ISTENTISZTELETEINK

SORRENDJE:

December 14-én

ROTTERDAM d.u. 3-kor
Schiedamsevest 190

December 19-én,

PÉNTEKEN
este 7.30-kor
AMSTERDAM
Prinsengracht 277/b

December 21-én,

SITTARD d.e. 11.45
Sillstraat 15

DEN HAAG d.u. 3-kor
Noordeinde 25

DECEMBER 24-én, este

UTRECHT
Oudegracht 302

Mindenkit szeretettel várunk erre a hagyományos "magyar szent-estére"!

December 25-én, karácsony
első napján

ENSCHDEDE d.e. 10.30-kor
Bleidensteinlaan 30

UTRECHT d.u. 3-kor
Oudegracht 302

KARÁCSONYI ÜNNEPÉLYEKET TARTUNK:

A meghirdetett istentiszteletek után a következő városokban:

ROTTERDAM ÉS AMSTERDAM HÁGA ÉS UTRECHT

Min a négy alkalmunkon előadást tart a gyermektáborainkról film- és diapozitív-képek bemutatásával: Ir. Halászi József.

kelnek, aki kézbe veszi az emberiség ügyét és megoldja azt. Ily dolgot még az angyalok is csodálnak.

Az angyalok Isten ajándékozó jókedvét dicsérik és az abból fakadó békeesség lehetőségét hirdetik. Megmozdult a Menny a föld felé. Tudják, hogy egyszer újra megmozdul, amikor a felmagasztalt Megváltó isteni harsonával, arkangyal szavával leszáll az égből. Örök szabadítást szerez népének.

Én lelkem, indulj fel csodálkozásra és hálaadásra, mert MOST : az angyalok két nagy látogatása között " nagy öröm van a Menyekben az Isten angyalainak színe előtt EGY bűnös megtérésén! "

Ó KARÁCSONY

= = = = =

OH, Karácsony,

kövér lakomák, önimádások
szemfényvesztések és hamis
látszatok fényes ünnepe.

Mi egymásnak visszük
az aranyat, tömjént
és mirhát,

mert fáradtságosnak tartjuk
már az utat Betlehemig.

S a mennyei Gyermekek
lélekből-lélekbe sugárzó fénye
helyett csak aranyunk tompa
világa
derengeti szomorú arcunk.

A minden földi jóval megrakott fák alatt

szegény didergő lelkű emberek
ülnek,

s a csillagszórós szobákban
nevetés közben is fáj a szív.

OH, Karácsony!

Csak egy picike öröm-magot
vess a szívünkbe!

Megtartó született nekünk!

ANGYALOK

Az éneklő angyalsereg nem mellei romantika, hanem egy új világkorszak győzedelmi nyitánya. A mennyei násznép kíséri itt az eljegyzésre induló vőlegényt, mert Betlehemben elkezdettt út Golgota felé tartott, ahol vérével jegyzi el menyasszonyi seregét. Megtartóról éne-